

Edward Osborne Wilson

Autoři: Redakce TOQ

Už více než čtvrt století uplynulo od vydání přelomového díla **Edwarda O. Wilsona** *Sociobiology*. 1] Kniha se zabývá genetickými vlivy na sociální chování uvnitř skupiny a její spojení příbuzenství a biologie s normami lidského chování vyvolalo vědeckou revoluci, která propojila kritické proudy biologických a společenských věd, přestože se dopadu na lidské záležitosti věnovala pouze poslední kapitola knihy. Tento teoretický výtvar vycházející z pečlivého studia příbuzenského výběru, altruismu a skupinového evolučního chování předznamenává zásadní obrat celého oboru zpět ke staronovému uznání vlivu biologie na utváření lidské přirozenosti. Na příbuznosti založený altruismus má totiž obrovský význam při vysvětlování sociální kooperace a skupinové soudržnosti napříč kulturami, rasami a kmeny.

Wilsonova kniha vyvolala bouři rozhořčení. Rovnostářští ideologové ve společensko i behaviorálně vědních oborech Wilsona s vervou napadli a dlouhá léta se sociobiologii i její různé odnože ze všech sil pokoušeli zdiskreditovat.

Jako by si tito kritici instinktivně uvědomovali chatrnost základních stavebních kamenů toho, co někdejší šéf katedry psychologie na Kolumbijské univerzitě **Henry E. Garrett** kdysi nazval „egalitářským dogmatem“. Garrett předpověděl, že toto moderní dogma se časem rozpadne

na kusy a bude odhaleno „coby největší vědecký švindl (20.) století“. 2] Doktrína lidské rovnosti – tedy že u ras, kultur a jednotlivců nacházíme stejný genetický potenciál k inteligenci a dalším, lidskou společností ceněným, vlastnostem – se nejenže rozpadá, ale coby životaschopná teorie lidské přirozenosti byla naprosto zničena. Jak **Garrett Hardin** nedávno napsal: „Žádní dva lidé nebyli stvořeni jako sobě rovní.“^{3]} Individuální a tím pádem i rasová nerovnost je tak prostě a jednoduše železným přírodním zákonem.

Přestože sociobiologové z velké většiny v oblasti rasy a etnicity našlapují velice zlehka, neobytná vytrvalost skupinových rozdílů důsledně podkopala pohádku o tom, že všechny rasy a etnika byly stvořeny jako sobě rovné. Přes jisté překrytí v distribuci IQ a dalších ceněných vlastností existují významné a opakovaně prokazované rozdíly mezi rasovými a etnickými skupinami ve schopnosti vytvářet a přizpůsobovat se pokročilým civilizacím moderního světa. Soupeření etnických skupin jen dále potvrzuje platnost teze, že lidé jsou inherentně nerovni. Několik průkopníků začíná prostřednictvím rozboru úlohy etnických a rasových odlišností v ekonomické, sociální, kulturní a politické sféře spojovat jednotlivá vlákna biologické a sociální sféry lidského poznání. Výzkum dr. **Franka Saltera**, politického etologa na Institutu Maxe Plancka, otevírá nové oblasti syntézou zjištění etologického výzkumu a aplikace dat o etnických skupinách do komparativního politického rámce. Článek Michaela Rienziho v tomto čísle *TOQ* (**Pan-European Genetic Interests** – pozn. DP) zvyrazňuje implikace Salterovy práce.

Lidská nerovnost obecně – a rasové nerovnosti především – jsou *leitmotivem* článků a recenzí obsažených v tomto vydání. Od **Spearmanova g-faktoru** po historické proudy sociálního darwinismu se každý z příspěvků nějak dotýká některého z aspektů tohoto přirozeného stavu lidské existence. Jedním z hlavních cílů *TOQ* zůstává kritické přehodnocení rasového rovnostářství a zejména pohled na možné politické dopady nejnovějšího výzkumu v různých akademických oborech – od fyzické antropologie až po genetiku obyvatelstva, behaviorální genetiku a sociobiologii – s cílem skoncovat s neotřesitelnou nadvládou dost možná toho ze všech utopických ideologií vůbec nejškodlivějšího sociálního dogmatu.

Ve své knize z roku 1998 *Consilience* (česky: *Konsilience* – pozn. DP) si Wilson všímá znepokojivého trendu, který by měli vzít v potaz všichni, kterým záleží na přežití jejich vlastní rasové a etnické skupiny:

Nejvýraznější vlastností nedávné lidské evoluce není změna směru a už vůbec ne přirozený výběr, ale homogenizace prostřednictvím imigrace a míšení. V průběhu dějin nebyly populace nikdy pevně dané – kmeny a státy se tlačily na území svých sousedů a často tyto své rivaly pohlcovaly a někdy dokonce zcela vyhladily. Kdybychom se chronologicky probírali dějepisnými atlasy Evropy a Asie pět tisíciletí do minulosti, vyjde nám filmový klip měnících se etnických hranic...

Míšení se prudce zrychlilo, když si Evropané podmanili Nový svět a přivezli k jeho břehům africké otroky. Další o něco menší skoky v homogenizaci znamenala evropská kolonizace Austrálie a Afriky v 19. století. V nedávnějších dějinách se

však dále zrychlila šířením industrializace a demokracie, dvou základních složek modernity, díky nimž se lidé ochotněji přesunují z místa na místo a hranice se stávají propustnějšími. Většina lidských populací si sice zachovala odlišenost na geografické bázi a některé etnické enklávy pravděpodobně přetrvávají po staletí, ale silný trend opačným směrem nelze nezpozorovat. Jde také o vývoj spíše nezvratný... Jeho hlavním následkem je postupné vymazávání někdejších rasových odlišností – tedy statistických odlišností v dědičných vlastnostech odlišujících celé populace...

V horizontu desítek či stovek generací by současné tempo migrace a míšení teoreticky mohlo vymazat odlišnosti všech populací po celém světě. 4]

Wilson přehlíží očividné následky tohoto vývoje pro Evropany: Tyto trendy znamenají katastrofickou ztrátu biologické *fitness* pro evropské populace. **Od 2. světové války znamená imigrace v podstatě výhradně příchod Neevropanů do zemí tradičně kontrolovaných a obývaných Evropany. Pro státy s výraznou neevropskou menšinou skutečnost těchto rasových a etnických demografických trendů - dále prohloubených emigrací a smíšenými svazky - představuje v delším časovém horizontu velice obtížně zvladatelné problémy. V rámci řešení bude zřejmě třeba přijít s novým stylem myšlení o budoucnosti národního státu, devoluci i pravděpodobné balkanizaci zemí na etnostáty a etnopolitické enklávy.** Každopádně bychom neměli brát na lehkou váhu temné varování významného genetika F. A. E. Crewa:

Moderní civilizované národy opakovaně procházely velice jemným sítem civilizace, kterým prošli jen jednotlivci a skupiny, jejichž mentální schopnosti se slučovaly s kázní civilizovanosti: lidé, kteří se odmítli přizpůsobit požadavkům proměnlivého společenského uspořádání, byli odmítnuti a eliminováni. **Osud rasy je podmíněn jejím genetickým složením... Zachování rasy, nikoliv sebe sama, je prvním přírodním zákonem a u všech organismů má rasa tu nejvyšší důležitost a její zachování a prospěch zajišťují ty nejsilnější instinkty.** U mnohých druhů znamená reprodukce smrt jednotlivce a dokonce i u vyšších organismů jsou nejsilnější právě reprodukční instinkty. U člověka však do působení instinktu mohou zasahovat intelekt a svobodná vůle; reprodukce není tak rozumem jen řízena, jak by tomu mělo být, ale běžně i mařena nebo překrucována. Jestliže touha po osobní svobodě učiní lidi slepými k jejím rasovým závazkům, pak nevyhnutelně dojde k úpadku a vyhasnutí jejich linie. Člověk tedy se svou svobodou nejlépe naloží tak, že ji sám omezí. 5]

Budoucnost západní civilizace závisí na přežití západních národů; **budoucí generace tak budou muset vytvořit takové společenské a politické struktury, které budou maximálně sloužit jejich vlastním skupinovým zájmům a současně respektovat**

oprávněné zájmy ostatních skupin.

Poznámky:

1] Edward O. Wilson, *Sociobiology: The New Synthesis* (Cambridge, MA: Harvard University Press, 1975).

2] Henry E. Garrett, „The Equalitarian Dogma,” *Perspectives in Biology and Medicine* (Summer 1961), s. 480-484.

3] Garrett Hardin, *The Ostrich Factor: Our Population Myopia* (New York, NY: Oxford University Press, 1998), s. 109.

4] Edward O. Wilson, *Consilience: The Unity of Knowledge* (New York, NY: Knopf, 1998), s. 272-273.

5] F.A.E. Crew, *Organic Inheritance in Man* (Edinburgh, UK: Oliver and Boyd, 1927), s. 137, 177.

Úvodník *Sociobiology and the End of Racial Egalitarianism* vyšel v časopise *The Occidental Quarterly* roč. 3, č. 1 (jaro 2003).